

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj, femei neînfricate,
capabile să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neimblânziți!
Minți sclipitoare, dornice să dezlege
misterele unor crime terifiante!
Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane
science-fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și Arthur C. Clarke,
regi ne sunt Stephen King și George R.R. Martin,
iar regine, N.K. Jemisin și Naomi Novik.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

**ARMADA.
IMAGINATION UNLIMITED!**

POWERED BY NEMIRA.

ROBIN HOBB CORABIA NEBUNĂ

VOLUMUL 2
ÎNĂLȚAREA DRAGONULUI
PARTEA A DOUA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

Cu prada în fața ochilor, toate îndoielile i se risipiră aidoma cețurilor dimineții într-o zi însorită. Tot ce împărțise cu Wintrow, tot zbuciumul lui sufletesc, toate temerile lui și toate regulile moralei, toate se desprinseseră de ea ca vopseaua de lemnul-vrăjitor însuflețit. Când îl auzi pe năierul de cart strigând că se vedea o pânză, în ea se trezi ceva străvechi: venise timpul să-nceapă vânătoarea. Când pirații de pe puntea ei repetară strigătul feroce al omului de pe gabie, dădu la rândul ei glas unui țipăt ascuțit, ca al șoimului care se năpustește asupra prăzii. Mai întâi se zări pânza și apoi corabia, fugind cu disperare de *Marietta*. Vasul mai mic hăituia prada, în vreme ce *Vivacia*, până atunci ascunsă după un promontoriu, se avânta în largul mării, alăturându-se urmării.

Echipajul o conducea așa cum nu mai fusese condusă niciodată, desfășurând pânză după pânză, până ce catargele și vergele i se încordară, prinzând suflarea vântului. Pânzele i se umflau și șuierul aerului pe lângă obrații ei îi trezea amintiri care nu veneau din viețile oamenilor. Își ridică mâinile, cu degetele îndoite ca niște gheare, și le întinse către corabia care fugea. Un bubuit sălbatic, ca de tunet, îi umplu trupul fără inimă și fără sânge, înfierbântând-o până la frenezie. Se aplecă în față, netezindu-și

trupul din scânduri până ce căpătă o iuțeală care-i făcu echipajul să chiuie, entuziasmat. Tăia valurile improșcând cu spumă albă.

– Vezi? strigă Kennit triumfător, cu mâinile încleștate de balustrada de la prora. *E în sângele tău, doamna mea! Știam eu! Pentru asta ai fost făurită, nu ca să-ți porți liniștită încercătura, cum duce o țarancă o găleată cu apă. După ei! Ah, te-au văzut; te văd, uite cum fug! Dar n-o să le folosească la nimic.*

Alături de Kennit, Wintrow se ținu strâns de balustradă. Sub sărutarea aspră a vântului sărat, din coada ochilor i se prelingeau lacrimi. Nu scotea niciun sunet. Avea fălcile strâns încleștate, aproape tot atât de strâns cum își ținea dezaprobară înlăuntrul lui. Dar îl trădau bătăile nebunești ale inimii. Sângele îi cânta în ritmul acelei urmăriri. Tot sufletul îi vibra în așteptarea capturii. Își putea nega entuziasmul față de sine însuși, dar nu-l putea ascunde de ea.

Kennit și Sorcor nu-și aleseseră prada la întâmplare. Zvonul despre *Țăfnosul* ajunsese la urechile lui Sorcor cu săptămâni în urmă. Lui Kennit i-l împărtășise mai de curând, după ce-l văzuse refăcându-se pe zi ce trecea. Căpitanul Avery, de pe *Țăfnosul*, se lăudase nu doar în portul Jamaillia, ci și în altele mai mici că niciun pirat, oricât de cutezător sau de plin de virtuți, nu putea să-l descurajeze, făcându-l să renunțe la negoțul cu sclavi. Se lăudase prosteste, îi spusese Kennit *Vivaciei*. Avery avea deja o reputație cunoscută tuturor. Nu transporta decât marfă de cea mai bună calitate, sclavi educați, care puteau fi întrebuințați ca preceptorii, servitori în casă sau intențenți. Mai transporta și cele mai rafinate mărfuri pe care le găseai în Jamaillia: băuturi alcoolice fine și tămâie, parfumuri și obiecte din argint migălos lucrate. Mușteriii săi din Chalced se așteptau să le aducă tot ce puteau fi mai frumos și mai extravagant și îl plăteau ca atare. Corabia lui era o țintă bogată, dar nu era ceea ce-și alegea Kennit de obicei. De ce să atace o corabie rapidă și bine înarmată, cu un echipaj disciplinat, când erau atât de multe alte prăzi ușor de luat în stăpânire? Dar Avery se lăudase mult prea des și cu mult prea multă nesăbuiță. O asemenea nerușinare nu putea fi

trecută cu vederea. Și Kennit avea o reputație de păstrat; Avery fusese destul de neghiob cât să i-o pună la îndoială.

Nu doar o singură dată, Kennit se dusese la bordul *Mariettei* ca să plănuiască atacul împreună cu Sorcor. *Vivacia* știa că discutaseră despre cele mai potrivite locuri pentru o ambuscadă. Ea pusese întrebări, dar el ocolise răspunsurile, lăsându-i curiozitatea nesatisfăcută.

În vreme ce ea și *Marietta* se apropiau de pradă din direcții opuse, *Vivacia* își amintea ce îi spusese Wintrow în noaptea trecută. Vorbise pe șleau, condamnând faptele lui Kennit.

– Urmărește corabia asta de dragul gloriei, nu al dreptății, susținuse el pe un ton acuzator. Altele au la bord mult mai mulți sclavi, care suferă din pricina mizeriei și a lipsurilor. Din câte am auzit, Avery nu-i înlănțuie, îi lasă liberi sub punte. E generos cu mâncarea și cu apa, așa că marfa lui ajunge la cumpărători în stare foarte bună și se vinde pe bani frumoși. Kennit nu i-a ales corabia fiindcă detestă sclavia, ci de dragul bogăției și al faimei.

Ea îi cântărise o vreme cuvintele.

– El nu simte asta când se gândește la ea, răspunsese.

Și nu mai vorbise despre asta, fiindcă nu-și putea da seama, fără niciun dubiu, ce simte, de fapt, Kennit. Știa că-n el sunt adâncuri pe care le ascunde de toată lumea. Încercase să îndrepte discuția către o altă interpretare.

– Nu cred că sclavii de sub punțile lui vor fi mai puțin recunoscători că li se redă libertatea decât cei ținuți în mizerie și lipsuri. Crezi că sclavia devine acceptabilă dacă sclavul e tratat ca un cal sau ca un câine foarte valoros?

– Bineînțeles că nu! ripostase Wintrow, iar ea condusesese conversația pe căi care îi îngăduiau să-și susțină părerea cu mai multă pricepere.

Abia în ziua aceea putuse să dea un nume șuvoiului de sentimente care îl străbătea pe Kennit când vorbea despre *Țăfnosul*. Era pofta de vânatoare. Micul vas care părea să zboare în fața lor era o frumusețe, îl ispita pe Kennit așa cum e ispitită o pisică de un fluture care-și agită aripile. Fiind o fire practică,

n-ar fi ales o pradă atât de greu de capturat. Dar nici nu putea să reziste tentației de a intra în luptă odată ce fusese provocat.

Pe măsură ce distanța dintre *Vivacia* și mica goeletă cu două catarge se micșora, Wintrow simțea crescând în el o nerăbdare care-l îngrețoșa. Îl prevenise pe Kennit în repetate rânduri că pe punțile *Vivaciei* nu trebuie vărsat sânge. Încercase să-i explice piratului că o corabie vie păstrează pentru totdeauna amintirile măcelului, dar nu izbutise să-i descrie cât de grea e povara lor. Dacă piratul nu-i dădea ascultare, dacă îngăduia luptele pe punțile ei sau, mai rău, dacă executa acolo prizonieri, Wintrow nu credea că *Vivacia* o să facă față. Când se străduise să-l convingă că nu trebuie folosită pentru piraterie, Kennit îl ascultase plictisit, apoi îl întrebă sec de ce crede că a capturat corabia vie. Wintrow preferase să ridice din umeri și să tacă. Dacă ar fi insistat, putea să-l provoace pe Kennit să-i arate că e stăpânul lui și al corabiei.

Echipajul *Tăfnosului* era pe greement, întinzând pânze cu frenezie. Dacă l-ar fi urmărit doar *Marietta*, *Tăfnosul* ar fi putut să scape. Corabia vie nu era doar mai iute decât goeleta, dar se afla și într-o poziție care îi îngăduia s-o împingă în canal. O clipă, Wintrow crezu că *Tăfnosul* o să treacă de ei, îndreptându-se spre largul mării. Pe urmă se auzi o poruncă dată cu furie și văzu corabia cu sclavi coborând o pânză ca să nu fie purtată spre țărni și să eșueze. Câteva minute mai târziu, *Marietta* și *Vivacia* o încolțiră. Cârligele de abordaj zburară de pe *Marietta* pentru a cădea pe punțile *Tăfnosului*, înfigându-se în ele. Echipajul renunță la încercarea de a fugi și se grăbi să se apere. Era bine pregătit. Azvârli vase incendiare, ca să-și împrăștie flăcările pe coca și pe punțile *Mariettei*. Năierii îmbrăcară armuri ușoare, de piele, și își luară săbiile cu dezinvoltura luptătorilor cu experiență. Alții, cu arcuri pe umăr, se cățărau pe greement cu iuțea. Pe *Marietta*, o parte dintre pirați își apăra vasul, înăbușind flăcările cu bucăți de velă ude, pe când alții manevrau catapultele. O ploaie de pietre cădea neîncetat asupra *Tăfnosului*. Între timp, parâmele de abordaj trăgeau ghinionistul vas cu sclavi tot mai aproape de *Marietta*,

unde pirați însetați se sânge se îngrămădeau cu nerăbdare lângă copastie. Ca număr, depășeau cu mult echipajul *Tăfnosului*.

Pe *Vivacia*, oamenii înșiruiți pe lângă copastie priveau înfruntarea cu invidie. Strigau către confrății lor pirați, dându-le sfaturi, și chiuiu entuziasmați. Pe greementul *Vivaciei* urcară arcași și o rafală de săgeți lovi echipajul și punțile *Tăfnosului*. Numai așa puteau lua parte la luptă, dar participarea lor semăna moarte. Apărătorii *Tăfnosului* nu erau lăsați să uite că în spatele lor e un al doilea dușman. Pe uituci îi străpungeau săgețile. Kennit o ținea pe *Vivacia* pe margine, cu prora către cele două corăbii încheștate în luptă. El stătea pe puntea proră, strângând în mâini balustrada. Îi vorbea galionului cu voce scăzută, părând să-l instruiască. Din când în când, câte o pală de vânt îi aducea cuvintele la urechile lui Wintrow, dar îi erau evident adresate corabiei.

– Acolo, îl vezi? Primul care-a sărit peste copastie și a ajuns pe puntea dușmanului, cel cu basma roșie. E Sudge, un hoțoman excelent, el trebuie să fie mereu primul. În spatele lui, ăla e Rog. Flăcăul ăsta îl idolatrizează pe Sudge și din pricina asta și-ar putea găsi moartea într-o zi...

Vivacia dădea din cap, sorbind din ochi scena. Își ținea pumnii încheștați pe piept și buzele întredeschise, incitată. Când intră în comuniune cu ea, Wintrow îi simți entuziasmul confuz. Sentimentele oamenilor de la bord – un amestec de sete de sânge, invidie și entuziasm – o izbeau ca un flux în creștere. Ca un val aparte, veneau sentimentele lui Kennit, mândru de oamenii lui. Pirații în haine strălucitoare năpădeau puntea *Tăfnosului* ca o hoardă de furnici și se împrăștiau, intrând în luptă. Vântul și întinderea de apă dintre corăbii înăbușeau înjurăturile și urletele. Dacă *Vivacia* știa că de pe greementul ei zboară săgeți care străpung carne omenească, nu se trăda nicidecum. Privit de la distanță, măcelul era un spectacol de mișcare și culoare. Avea ceva fastuos, dramatic, antrenant. Un bărbat căzu de pe greementul *Tăfnosului*. Se izbi de o vergă, se legănă o clipă agățat pe ea, apoi se strivi de punte. Wintrow se cutremură în momentul izbiturii, dar *Vivacia* nici măcar nu clipi. Atenția îi era îndreptată spre

puntea proră, unde căpitanul corabiei atacate se lupta cu Sorcor. Lama fină a sabiei căpitanului Avery străluci ca un ac de argint când o repezi spre piratul mai masiv decât el. Sorcor pară lovitura cu sabia scurtă din mâna lui stângă și atacă la rândul său cu sabia lungă din mâna dreaptă. Moartea dansa între ei. *Vivaciei* îi străluceau ochii.

Wintrow aruncă o privire piezișă spre Kennit. De acolo, de la distanță, corabia vedea înfocarea luptătorilor și desfășurarea luptei, dar era ferită de ororile ei. Sângele nu-i împroșca punțile, iar vântul îndepărta de ea fumul și țipetele răniților și muribunzilor. Așa cum se întinde o pată, șuvoiul de piraiți cuprindea încet, dar sigur, punțile vasului capturat. *Vivacia* vedea totul, dar era ruptă de ceea ce se petrecea. Oare Kennit voia s-o deprindă cu violența încetul cu încetul?

Wintrow își dresе glasul.

– Acolo mor oameni, spuse. Se încheie vieți în durere și groază.

Vivacia îi aruncă o scurtă privire, apoi își îndreptă din nou ochii spre luptă. Îi răspunse Kennit.

– Ei au vrut-o, sublinie. Au ales știind foarte bine că au șanse să moară. Și nu vorbesc doar despre oamenii mei curajoși, care se aruncă în luptă cu plăcere. Cei de pe *Țâfnosul* se așteptau să fie atacați. Ei ne-au stârnit. S-au lăudat că sunt gata să ne-nfrunte. Nu uita că au luat la bord veste de piele, săbii și arcuri. De ce-ar fi făcut-o, dacă nu se așteptau la o luptă, dacă nu știau că *merită* să fie atacați?

Râse gutural. Apoi își răspunse singur.

– Nu, ceea ce vezi acolo nu e un măcel. E o înfruntare a voințelor. S-ar putea spune chiar că e manifestarea fizică a eternului conflict dintre dreptate și nedreptate.

– Mor oameni, repetă Wintrow cu încâpățănare.

Încercă să pună convingere în cuvinte, dar simți că încrederea în propriile păreri pălește sub înrâurirea vorbelor lui Kennit, care admise, cu glas mios:

– Oamenii mor dintotdeauna. Acum, aici, pe puntea asta, viața din noi doi se stinge, ne ofilim aidoma trecătoarelor flori

ale verii. *Vivacia* ne va supraviețui tuturor, Wintrow. Moartea nu e rea. Corabia a absorbit mai multe vieți pentru a se însufleți, nu-i așa? Gândește altfel, Wintrow. Corabia e zi de zi martoră la viața sau la moartea noastră? E la fel de ușor să spui și una, și alta. Da, e durere și violență. Fac parte din toate creaturile și, în sine, nu sunt rele. Violența unei inundații smulge copacii de pe maluri, dar pământul hrănitor și apa pe care le aduce oferă în schimb mult mai mult. Noi, doamna mea și cu mine, suntem luptători pentru dreptate. Dacă trebuie să-nlăturăm răul, s-o facem repede, chiar dacă asta înseamnă durere.

Vocea îi era joasă și plină, ca un tunet îndepărtat, și tot atât de răscolitoare. Wintrow știa că undeva, în aparent neîntrerupta țesătură a acelei logici, sunt fire scăpate. Dacă ar fi găsit unul, ar fi putut deșira întreaga înșiruire a argumentelor. Se mulțumi cu un verset citit cândva într-o carte:

– Una dintre diferențele dintre bine și rău e faptul că binele poate să îndure existența răului și totuși să învingă. Însă, în cele din urmă, răul este întotdeauna înfrânt de bine.

Kennit zâmbi cu blândețe și clătină din cap.

– Wintrow, Wintrow. Gândește-te la ceea ce ai spus. Ce soi de bine sumbru poate tolera răul, îngăduindu-i să continue? O face acel bine care se teme să nu-și piardă confortul și adăpostul de primejdii și care se preschimbă dintr-un bine veritabil într-o mulțumire de sine oarbă. Să-i întoarcem spatele suferinței de pe corabia aia, spunându-ne că noi, aici, suntem oameni liberi, că pentru sclavii de acolo nu putem face nimic, că nu le rămâne decât să-și poarte de grijă singuri? Cu siguranță că nu așa ceva te-au învățat la mănăstire.

– Nu asta am vrut să spun! ripostă Wintrow, indignat. Binele îndură răul așa cum îndură piatra ploaia. Nu-l tolerează, ci...

– Cred că s-a terminat, îl întrerupse Kennit cu voce suavă.

De pe *Țâfnosul* erau aruncate leșuri în mare. Niciun șarpe nu se sălta să le înșface. Rapidă și curată, corabia nu-i atrăsese nici odată, nu o urmăreau. Pavilionul era smuls de pe catarg. Un

steag al corbului, roșu cu negru, îi luă cu iuțeală locul. Pirații deschiseră tambuchiurile. Sclavii începură să iasă pe punte. Kennit se uită peste umăr.

– Etta, ai grijă să fie pregătită barca. Vreau să merg să văd captura noastră.

Se întoarse spre Wintrow.

– Vrei să mă-nsoțești, flăcăule? Ar fi instructiv să vezi recunoștința celor pe care i-am salvat. Ți-ai putea schimba părerea despre ceea ce facem.

Wintrow clătină încet din cap.

Kennit râse. Pe urmă vocea i se schimbă.

– Vino oricum. Repede, nu pierde timpul. O să te educ în ciuda voinței tale.

Wintrow bănuia că, în realitate, piratul nu vrea să-l lase să vorbească între patru ochi cu *Vivacia* despre ceea ce văzuseră. Kennit voia să fie cuvintele lui cele luate în considerare de corabie când o să se gândească la capturarea *Țâfnosului*. Băiatul strânse din dinți, dar se întoarse cu spatele spre copastie, pregătindu-se să se supună poruncii. Putea să îndure. Avu un șoc când Kennit își puse un braț pe umerii lui. Se aplecă spre el, ca și cum ar fi vrut să se sprijine.

– Învață să pierzi cu grație, Wintrow, spuse cu glas prietenos. Pentru că, de fapt, nu pierzi. Câștigi ceea ce trebuie să te-nvăț. Și am multe să te învăț, îl asigură, strâmbându-și buzele când își lăți zâmbetul.

*

Mai târziu, în barcă, când se îndreptau spre *Țâfnosul*, piratul se aplecă spre urechea lui Wintrow.

– Băiatul meu, chiar și o piatră e măcinată în cele din urmă de ploaie. Și piatra n-are de ce să se rușineze pentru asta.

Îl bătu prietenește pe umăr, apoi își îndreptă spatele. Se uită dincolo de scânteierea apei către captura sa, radiind de încântare.

*

Pe drumul ei grăbit prin crângul din spatele casei și apoi în josul stâncilor, rafalele de vânt aduceau către Althea notele răzlețe ale unui cântec din fluier. Făgăduise că se întâlnește cu Brashen și Amber la amiază, lângă corabia abandonată pe plajă. Aveau să-i dea vestea împreună. Neliniștea era un ghem supărător în stomac când se întreba cum o să reacționeze *Paragon*. Notele care îi ajungeau la urechi nu erau cu adevărat o melodie; îi sunau ca un soi de încercare. Probabil că un copil se juca pe plajă.

Judecând după profunzimea notelor ar fi trebuit să se aștepte să vadă galionul orb suflând într-un fluier de cioban de dimensiuni impresionante. Absorbit de ceea ce făcea, *Paragon* era transfigurat. Fruntea nu-i mai era încrêțită, iar poziția umerilor nu mai lăsa impresia că se teme de un atac. Părea o creatură cu desăvârșire diferită de corabia bizară și bănuitoare cu care se împrietenise cu atât de mult timp în urmă. Trecu prin câteva clipe de gelozie la gândul că Amber izbutise o asemenea schimbare.

Fluierul imens era, fără îndoială, făurit de Amber. Althea clătină din cap, nemulțumită de ceea ce i se părea deodată unul dintre lipsurile ei. În toți anii de când îl cunoștea pe *Paragon*, nu se gândise niciodată să-i aducă daruri ca acelea pe care i le oferea Amber. Făuritoarea de mărgelile venea cu jucării și tot soiul de flecușete ca să dea de lucru mâinilor și minții lui. Althea îi era prietenă de atâta vreme și nu văzuse niciodată în el nimic altceva decât o corabie vie eșuată. Ținea la el, îl considera o persoană, nu un obiect. Totuși, în mintea ei, imaginea lui nu se schimbasese niciodată. *Paragon* îi dezamăgise pe cei care se încrezuseră în el, era o corabie vie periculoasă și n-avea să mai navigheze niciodată. Amber desferecase acea parte a lui care era un copil vii, dar în amorteală, și care reacționase. Asta îi schimbasese corabiei starea de spirit.

Când ajunse mai aproape, Althea șovăi preț de câteva clipe. Corabia cânta fericită, fără să simtă prezența ei. Galionul fusese sculptat dându-i-se înfățișarea unui războinic bărbos, cu fața

colțuroasă. Cu ani în urmă, o bardă sau o secure îi ciopârțise chipul, scoțându-i ochii. Acum, în ciuda bărbii și a părului zbârlit, ceea ce rămăsese din fața lui avea ceva bizar de copilăresc. Althea venise să-l convingă, împreună cu Brashen și Amber, să mai dea o dată piept cu menirea sa, în a cărei îndeplinire eșuase atât de spectaculos. Venise să-i răpească ziua însorită galionului copilăros, care cânta la fluier. Avea să-i ceară să facă tocmai ceea ce îl speria cel mai mult. Ce urmări putea avea asta pentru el? Pentru prima dată de când aflase planul lui Brashen, se întrebă cu adevărat cum avea să-l afecteze pe *Paragon*. Pe urmă se gândi la *Vivacia* și asta îi aspri inima. *Paragon* era o corabie vie. Fusese creat ca să străbată mările și, dacă ea putea să-i redea asta, ar fi însemnat mult mai mult decât oricare dintre flecușetele dăruite de Amber.

Refuză să se gândească la ceea ce li se putea întâmpla tuturor dacă el dădea greș din nou.

Simți miros de foc și de mâncare. De când venise vara cu căldura ei, Amber gătea cel mai adesea afară, pe plajă. În interiorul lui *Paragon* făcuse treptat mai multe schimbări; Althea era de acord cu unele, dar altele o scandalizau. Cabina căpitanului acum strălucea, cu tot lemnul lustruit și uleiat. Tot ce era din aramă fusese lustruit cu bucăți de piele și sclipea. Dulapurile stricate și balamalele smulse fuseseră reparate cu mare dăruire. Încăperea mirosea a ulei din semințe de in, a terebentină și ceară. În serile când aprindea înăuntru un felinar, Amber părea înconjurată doar de miere și de aur.

Scandalizatoare era trapa tăiată în podea ca să poată coborî în cală. Atât Brashen, cât și Althea fuseseră șocați când dăduseră cu ochii de ea. Amber încercase să le explice că dorise să ajungă cât mai repede în cală, la materialele ei de lucru, dar niciunul dintre cei doi nu acceptase așa ceva. Nicio corabie, îi explicaseră ei, n-are trapă în cabina căpitanului. Chiar și bine zăvorâtă și acoperită cu un covor de cea mai bună calitate, o ofensa pe Althea.

Amber refăcuse și alte părți ale corabiei. Soba de gătit din cambuză fusese curățată și lustruită. Deși își pregătea mâncarea

pe plajă, își ținea acolo vasele și proviziile. Althea n-ar fi putut spune cum făcea față înclinării punții. Amber se mulțumea să susțină că restaurarea acelor părți îl ajuta pe *Paragon* să se simtă mai bine, așa că o făcuse. Nisipul fusese scos din toată corabia. Fuseseră curățate și fărâmele de mușchi și de alge aduse de vânt și rămase agățate. În întreaga corabie, puseseră vase în care arseseră ierburi aromatice, pentru ca fumul lor să alunge mirosul de umezeală și insectele. Toate ușile, hublourile și trapele tambuchiurilor se închideau acum perfect. Făcuse totul înainte de discuția despre relansarea lui *Paragon* la apă. Althea se gândi o clipă la asta, apoi își lăsă presupunerile deoparte.

- *Paragon!* strigă ea.

El își desprinsese fluierul de buze și îi zâmbi.

- Althea! Ai venit la mine în vizită!

- Da, am venit. Brashen și Amber sunt și ei aici?

- Unde altundeva? întrebă el vesel. Sunt înăuntru. Dintr-un motiv oarecare, Brashen a vrut să se uite la mecanismul timonei mele. Amber e cu el. Vor ieși imediat.

- Fluierul e superb. E nou?

El păru stânjenit.

- Nu tocmai. Îl am de o zi sau două, dar încă nu sunt în stare să cânt nimic. Amber spune că n-are importanță dacă nu pot să urmăresc un cântec. Spune că, atâta vreme cât îmi place ce cânt, am muzica mea. Dar eu aș vrea să pot cânta melodiile.

- Cred că Amber are dreptate. O să izbutești cu timpul, după ce o să te-nveți cu fluierul.

Țipete de pescăruși iritați o făcură pe Althea să-ntoarcă brusc capul. Pe plajă, la mare depărtare, două femei se îndreptau spre corabie. Un bărbat corpulent le urma mișcându-se cu greutate. Althea se încruntă. Veneau prea devreme. Încă nu stătuseră de vorbă cu *Paragon*, care avea să descopere curând că se luase o hotărâre fără să fie întrebat. Trebuia să-i scoată pe Brashen și Amber afară cât mai repede, înainte de sosirea celorlalți.

- Ce i-a supărat pe pescăruși?

– A trecut cineva pe plajă. Mi-e poftă să... ăă... beau o ceașcă de ceai. Te superi dacă urc la bord s-o-ntreb pe Amber dacă mă pot folosi de ceainicul ei?

– Du-te, sunt sigur că n-o să se supere. Bine-ai venit la bord.

Se simți ca o trădătoare când, fără nicio grijă, el își duse din nou fluierul la buze. Peste foarte puțin timp, întreaga lui viață avea să se schimbe. Ea se cățără pe scara de frânghie, care reprezenta cea mai recentă contribuție a lui Brashen la sălașul lui Amber, apoi traversă puntea înclinată către tambuchiul de la pupă. Cobora scara când auzi, venind de jos, vocile celor doi.

– Pare în stare bună, spunea Brashen. Însă e greu să-ți dai seama când cârma e înțepenită în nisip. Odată ce-o să eliberăm corabia, o să vedem cum se mișcă. Dar puțină unsoare n-o să-i facă niciun rău. I-am putea cere lui Clef s-o ungă.

Deși foarte îngrijorată, Althea nu putu să nu zâmbească. Brashen spusese că băiatul sclav e o mare pacoste pentru el. Totuși băiatul părea să se fi strecurat cumva deja în rolul musului. Brashen îl punea să facă toate treburile mărunte și simple pentru care altcineva n-avea timp. Băiatul nu mințise când zisese că știe cum să umble pe puntea unui vas. Părea să se simtă pe deplin în largul lui trăind pe puntea unei corăbii abandonate. Și se părea că *Paragon* îl acceptase cu mult mai multă iuțeală decât se obișnuia el cu galionul viu. Băiatul se dovedea încă foarte șovăitor când era vorba să-i vorbească direct. O binecuvântare, conchise Althea, având în vedere secretul pe care i-l ascundeau corabiei de o săptămână.

Davad Restart nu fusese ușor de convins. Față de Ronica, negase la început că ar ști ceva despre vreun târg al cărui obiect e *Paragon*. Ea nu încetase să insiste, repetând că ba da, știe foarte bine care sunt ofertele și contraofertele. Mai mult decât atât, subliniase că el e singurul care poate mijloci o înțelegere atât de delicată. Când, în cele din urmă, el recunoscuse că negocierile pentru cumpărarea lui *Paragon* îi sunt cunoscute, Althea ieșise din cameră. Era plină de dezgust. Davad era un negustor din Bingtown născut, ca și ea, într-o lume care trăia respectându-și

tradițiile. Cum se putuse gândi să-i facă așa ceva unei corăbii vii? Cum putuse cădea atât de jos, încât să ademenească familia Ludluck cu bani pentru a fi de acord cu ceva atât de odios? Ceea ce făcuse el era trădare, era cruzime, era nedreptate. Pentru bani și ca să-și consolideze influența asupra Negustorilor Noi, își trădase moștenirea. Sub dezgust, își simțea rana. Davad, cel care îi adusese dulciuri și o dusesse în cârcă în copilărie; Davad, cel care o văzuse crescând și îi trimisese flori la a șaisprezecea aniversare; Davad, trădătorul.

Ronica și Keffria se ocupaseră de ceea ce numea, în gândul ei, răscumpărare. Ea nu fusese în stare să se convingă să ia parte. Îl ocolea pe Davad, fiindcă nu se simțea în stare să-i vorbească politicos, însă nu cuteza să-l jighească.

Continuă să coboare.

– Vin ceilalți, dădu de veste, în vreme ce pașii îi răsunau pe punte. Mama e în capătul plajei. Mă tem că Negustorul Restart a hotărât cu de la sine putere să vină și el încoace. Sper să aibă destulă minte ca să-și țină gura închisă, dar mă tem că sper zadarnic. Ați vorbit cu *Paragon*?

Se uita la Amber. Îi era mai ușor. Între ea și Brashen nu exista dușmănie, dar nici nu se simțeau în largul lor împreună.

– Nu încă! Amber părea copleșită. Am vrut să fii și tu aici. Nu m-așteptam s-apară ceilalți atât de curând.

– Vin prea devreme. Aș putea să-l trimit pe Clef să-i roage să mai aștepte până ce le facem cumva semn.

Amber se gândi câteva clipe.

– Nu. Cred că e cu atât mai bine cu cât se face mai repede. Mă tem că el o să tune și-o să fulgere, o să se bosumfle, dar bănuiesc că, în sinea lui, o să bucure.

Oftă scurt.

– Să mergem.

Althea urcă scara în urma lui Amber, cu Brashen la doi pași în spatele ei. Pe plajă, îl găsiră pe Clef stând pe un bolovan, în fața lui *Paragon*. Fața băiatului era de un roșu aprins; încerca să-și recapete răsuflarea. *Paragon* suflă în fluier, scoțând brusc

sunetul unei bășini, și amândoi izbucniră în hohote de râs. Galionul își ridică mâna liberă ca să-și stăpânească râsetele înfundate, dar băiatul continuă să hohotească zgomotos. Althea se opri și se holbă la cei doi. În spatele ei, Brashen se alătură râsetelor. *Paragon* își întoarse spre el ochii orbi și zâmbi larg.

- Ei, aici erai.

- Suntem aici, confirmă Amber. Cu toții.

Se apropie de galion și întinse o mână înmănușată ca să-i atingă partea de jos a brațului.

- *Paragon*, suntem cu toții aici fiindcă vrem să vorbim cu tine despre ceva anume. Ceva foarte important.

Râsul pieri de pe fața lui, lăsând loc nesiguranței.

- Ceva rău?

- Ceva bun, răspunse Amber cu voce liniștitoare. Cel puțin noi toți credem asta.

Se uită în jur la ceilalți, apoi în lungul plajei. Althea îi urmări privirea. Mama ei și Amis Ludluck aveau să ajungă la ei cât de curând.

- E vorba de ceva bun, pe care avem prilejul să-l facem cu ajutorul tău. Fără tine nu e cu putință.

- Nu sunt copil, ripostă corabia. Nu-mi vorbi pe ocolite.

Neliniștea îi creștea.

- Cum am putea fi cu toții împreună? Ce lucru bun?

Amber își frecă obraji, nervoasă. Se uită din nou la Althea și Brashen, apoi își îndreptă toată atenția către corabie.

- Știi că nu ești copil. Vorbesc pe ocolite pentru că, ei, mă tem că n-o să vrei să ni te alături. *Paragon*, uite despre ce e vorba. Ai auzit de *Vivacia*, corabia vie a familiei Vestrit. Au capturat-o pirații. Știi totul despre asta. Ne-ai auzit vorbind, întrebându-ne ce e de făcut. Ei bine, Althea vrea să se ducă s-o salveze. Și eu, și Brashen o să mergem.

Amber trase aer în piept.

- Vrem să fii tu corabia care ne va duce la ea. Ce zici de asta?

- Pirați, răspunse el cu râsuflarea tăiată.

Își scărpină barba cu mâna liberă.

- Nu știi. Nu știi. Voi toți îmi sunteți pe plac. Îmi place să fiu cu voi. Nicio corabie n-ar trebui lăsată în mâinile piraților. Sunt creaturi groaznice.

Althea reîncepu să respire. Avea să fie bine.

- Familia Ludluck a spus c-o să mă ducă acolo?

Pe Brashen îl cuprinse o tuse nervoasă. Amber se uită la ceilalți doi, invitându-i să vorbească, dar niciunul nu se oferă.

- Familia Ludluck ne îngăduie nouă să te ducem acolo.

- Dar cine... vrei să spui că la bord n-o să fie nimeni din familia mea?

Lui *Paragon* nu-i venea să creadă.

- Nicio corabie vie nu navighează fără un membru al familiei la bord.

Brashen își dresе glasul.

- O să fiu eu la bord, *Paragon*. După atâția ani de când ne cunoaștem, îmi ești la fel de apropiat ca o rudă. Nu e de ajuns dacă merg eu?

- Nu. Nu, Brashen.

Nervoasă, corabia își ridică vocea.

- Îmi plăci mult, da, dar tu nu ești un Ludluck, pe când eu sunt. Ești prietenul meu, dar nu faci parte din familia mea. Nu pot naviga fără cineva din familie la bord.

Își sublinie spusele clătînând din cap.

- Ar fi ca și cum ar spune că renunță la mine pentru totdeauna, că niciodată, absolut niciodată n-o să le fiu de vreun folos. Nu.

Strânse fluierul în amândouă mâinile și amândouă continuară să-i tremure.

- Nu!

Mama Altheei și Amis Ludluck se opriseră. Amis îl fixa pe *Paragon* cu privirea. Își încrucișă brațele în față și strânse din buze până când se contopiră într-o linie dreaptă. Althea văzu în asta refuz și respingere. Se bucură că *Paragon* e orb. Davad găfâia, străduindu-se să le-ajungă pe cele două femei din urmă.

– *Paragon*, spuse ea, încercând să-l liniștească. Te rog, ascultă-mă. Sunt ani de când la bordul tău n-a mai fost niciun Ludluck. Toți te-au lăsat singur, în afară de noi trei. Și totuși ai supraviețuit. Cred că te deosebești de majoritatea corăbiilor vii. Cred că ai un simț al sinelui tău rupt de familie. Cred că ai învățat să fii... independent.

– Am supraviețuit numai pentru că n-am putut muri! tună el pe neașteptate.

Ridică fluierul într-o mână, ca și cum ar fi vrut să-l arunce în ea. Apoi, ca o măreață demonstrație a stăpânirii de sine, își întinse brațul peste umăr și puse prețiosul instrument pe înclinata lui punte proră. Răsufla greu, pe nas, când se întoarse din nou spre ea.

– Trăiesc în suferință, Althea. Trăiesc la granița nebuniei! Crezi că nu știu asta? Am învățat... ce am învățat? Nimic. Numai că trebuie să merg înainte și așa fac. Înăuntrul meu e un gol care mă devorează și nu se satură nicicând. Îmi mănâncă zilele una câte una, le înghițe secundă după secundă și de la o zi la alta din mine rămâne tot mai puțin, dar nu izbutesc nicidecum să dispar cu desăvârșire.

Izbucni brusc într-un râs nebunesc.

– Spui că am un simț al sinelui rupt de familia mea? Oh, da. Da, am, am un sine al meu, cu gheare și colți, atât de plin de nefericire și de furie, încât aș sfâșia întreaga lume, i-aș face zdrențe dacă aș ști că așa încetează totul!

Vocea i se tot ridicase, devenind răcnet. Își desfăcu deodată larg brațele și își azvârlî capul pe spate. Scoase un urlet neomelesc de puternic și de o amărăciune insuportabilă. Althea își apăsa palmele pe urechi.

Cu coada ochiului, o zări pe Amis Ludluck răsucindu-se pe călcâie și rupând-o la fugă. Ronica se repezi pe urmele ei. Althea își văzu mama ajungând-o pe Amis din urmă și prinzând-o de braț. O opri și o răsuci în loc. Althea știa că o dojenește, dar nu auzea ce-i spune. Davad ajunsese lângă ele, scotea exclamații dezaprobatore și-și ștergea fața de sudoare cu o batistă de

mătase. Althea știa ce se întâmplase. Amis Ludluck se răzgândise. Althea era sigură. Își pierduse singura șansă de a o redobândi pe *Vivacia*. N-ar fi fost atât de dezolată dacă ar fi putut crede că *Paragon* învinsese, dar nici să creadă asta nu putea. Familia Ludluck n-avea să-l vândă, dar nici n-avea să-l mai ducă vreodată pe mare. Avea să zacă în continuare pe țărmul din Bingtown, îmbătrânit și înnebunit tot mai tare de la un an la altul. Althea se întrebă dacă și ea ar fi luat aceeași hotărâre.

Amber stătea periculos de aproape de *Paragon*. Își ținea o mână pe coca lui. Îi vorbea cu blândețe. El nu-i dădea atenție. Își lăsase capul cu păr zbârlit în mâini și plângea, cu umeri zgâlțâți de sughițuri, ca ai unui copil cu inima zdrobită. Clef venise mai aproape și se uita cu ochi mari la corabia doborâtă de suferință. Își înfipsese dinții în buza de jos. Își ținea pumnii strânși pe lângă trup.

– *Paragon!* strigă Amis Ludluck.

El își săltă cu o zvâcnire fața brăzdată de cicatrice și se uită în jur cu ochi orbi.

– Cine ești? întrebă cu frenezie.

Își frecă obrazii, ca și cum și-ar fi șters lacrimile care nu auveră din ce ochi să curgă. Era evident nefericit fiindcă o străină fusese martoră la suferința lui.

– Sunt Amis Ludluck.

Vocea femeii părea încărcată de regrete. Șuvițe de păr ușor încărunțit îi alunecaseră de sub pălăria de vară și șalul îi flutura în vânt. Așteptă reacția lui fără să mai scoată niciun cuvânt.

Corabia păru uluită. Își deschise și își închise gura de două ori înainte de a-și găsi cuvintele.

– De ce-ai venit aici?

Tonul îi era surprinzător de reținut, ca și glasul, care părea al unui bărbat, nu al unui băiat. Trase aer în piept, stăpânindu-se și mai mult.

– De ce, după atâția ani, ai venit să-mi vorbești?

Althea se gândi că Amis părea mai zguduită decât dacă ar fi țipat la ea. Își căuta cu disperare cuvintele.

- Nu ți-au spus, nu-i așa? zise în cele din urmă cu stângăcie.
 - Ce să-mi spună? întrebă el, necruțător.
 Ea își îndreptă spatele.
 - Te-am vândut, *Paragon*.
 - Nu poți să mă vinzi. Fac parte din familia ta. Ți-ai putea vinde fiica sau fiul?
 Amis Ludluck clătină din cap.
 - Nu, șopti. Nu, n-aș putea. Pentru că îi iubesc și mă iubesc și ei.
 Își ridică privirea către corabia desfigurată.
 - Asta nu e adevărat în privința ta.
 Vocea îi deveni brusc stridentă.
 - De când țin minte, ai fost năpasta familiei. Încă nu mă născusem când ai plecat ultima oară pe mare, dar am crescut cu durerea mamei și a bunicii pentru cei pe care îi pierduseră. Ai dispărut și odată cu tine au dispărut bărbații din familia noastră, nu s-au mai întors niciodată. De ce? Pentru ce altceva, în afară de înrudirea noastră cu tine, ai vrut să ne pedepsești? Ar fi fost îndeajuns de rău dacă n-ai mai fi reapărut. Dar am fi putut măcar să ne mai întrebăm ce s-a întâmplat. Ne-am fi putut imagina că v-ați dus la fund împreună sau că ei încă mai trăiesc undeva, că sunt vii, dar nu se pot întoarce la noi. Însă tu a trebuit să vii înapoi să ne dovedești că ai mai ucis o dată. Că ai omorât din nou bărbații din familia care te-a făurit și ai lăsat femeile să-i jelească.

Stai aici de treizeci de ani! Ești un reproș neîncetat la adresa familiei mele, un simbol al rușinii și al vinovăției noastre. Toate corăbiile care intră în port și toate cele care ies te văd aici. În Bingtown nu există nimeni care să nu-și dea cu părerea despre cauza eșecului tău. Cei mai mulți ne învinovătesc pe noi. Am fost numiți lacomi, nesăbuiți, egoiști și fără inimă. Unii spun că am meritat ceea ce s-a abătut asupra noastră. Câtă vreme rămâi aici, nu putem nici să uităm, nici să ne iertăm pe noi înșine. Ar fi mult mai bine dacă ai pleca. Ei vor să te ia, iar noi suntem mai mult decât dornici să scăpăm de tine.

Cuvintele ei veninoase îi potopiră de toți. Durerea pe care-o simțea pentru *Paragon* o lăsă pe Althea fără grai. Nebunia bulbucase ochii lui Amis. Poate că, la urma urmei, *Paragon* era făcut din același material ca familia Ludluck.

- Înainte de a te avea pe tine eram o familie puternică! Ar fi trebuit să fii culmea gloriei noastre, întruchiparea¹ izbândirii noastre! În schimb, ne-am ruinat plătindu-te, iar tu nu ne-ai adus decât nenorocire și disperare. Ei? Nu te ostenești măcar să negi? Vorbește, o, tu, corabie minunată! După toți acești ani, îmi spui de ce? De ce te-ai întors împotriva lor, de ce ne-ai ucis visurile, speranțele, bărbații?

Tăcu în sfârșit și rămase gâfâind, doborâtă de propriile sentimente. Lângă ea, Ronica Vestrit părea îngreșoșată. Dar expresia feței lui Davad era cea mai izbitoare. Părea neliniștit, pradă frământărilor, și totuși în ochi îi strălucea un soi de onestitate.

- Fluviul Ploilor Sălbatice, spuse el încet. Din Tărâmul Ploilor Sălbatice n-a venit niciodată nimic bun. Magie otrăvitoare, boli perfide. E tot ce vom primi vreodată...

- Încetează, șuieră Amber. Taci și pleacă. Pleacă imediat. El știe. Uite. E aici, ia-o, îți aparține, îți aparține pe de-a-ntregul. Tot ce am, în schimbul lui. Așa cum am făgăduit.

Își scoase din jurul gâtului o fâșie de piele de care atârna o cheie. O aruncă la picioarele lui Davad. Cu un sunet cristalin, cheia se izbi de o piatră, apoi căzu în nisip. El se aplecă greoi și o ridică. Althea recunoscuse cheia masivă a prăvăliei de pe strada Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Davad și-o puse în buzunar. Amis Ludluck rămăsese cu ochii la corabie. Câteva lacrimi lăsaseră urme pe obraji ei ofiliți, dar în momentul acela nu plângea. Se uita la galion în tăcere, cu buzele strânse.

Deasupra ei, *Paragon* își încrucișă brațele pe piept. Își ținea capul sus. Dacă ar fi avut ochi, s-ar fi uitat în gol către mare.

¹ În limba engleză, *paragon* înseamnă „întruchipare”, „model de perfecțiune”, „diamant de peste 100 de carate” (n. tr.).

Mușchii încordați ai fălcilor îi țineau gura strâns închisă. Era încremenit, de parcă ar fi fost sculptat din lemn obișnuit.

Davad o luă pe Amis Ludluck de braț și o trase după el.

– Vino, Amis. Te duc acasă. Pe urmă o să mă asigur că prăvălia ta e bine păzită. Cred că ai scos cel mai bun câștig dintr-o vânzare urâtă. Cred că toți am avut de câștigat. La revedere, Ronica, Althea. Nu uitați că târgul ăsta n-a fost ideea mea.

– N-o să uităm, răspunse Althea cu voce plată.

Nu-i privi plecând. Se uita la corabia neclintită și tăcută. Se simțea roasă de vinovăție. De ce își închipuise că, dacă vine aici, Amis Ludluck o să-l convingă pe *Paragon* să plece pe mare de bunăvoie? Ranchiuna familiei Ludluck era legendară în Bingtown. De ce crezuse că Amis n-o să se-ntoarcă împotriva propriei corăbii abandonate? Totul i se păru brusc o nebunie. Să navigheze cu o corabie țicnită, cu slaba speranță că o să-și găsească și o să-și recapete corabia familiei era țelul unui nebun. Cine altcineva ar fi putut crede în izbânda unei asemenea încercări?

– *Paragon*? spuse încet Amber. *Paragon*, ea a plecat. Totul o să meargă strună, o să vezi. E cel mai bine așa. Acum ești cu oameni care țin la tine. Vei ajunge din nou pe mare, acolo unde e locul unei corăbii. Când o să te reîntorci în Bingtown, o să fii erou. Atunci vor vedea toți cât valorezi, chiar și familia Ludluck. *Paragon*?

Clef ieși tiptil din spatele lui Brashen. Se strecură până lângă corabie și își puse mâna pe bordaj. Se uită în sus, la galionul încremenit.

– Neori, spuse cu toată convingerea, tr'buien să-ți fii propria familien. Când ești tot ce-a mai r'mas din ea.

Paragon păstră tăcerea.

*

Țâfnosul era cea mai de preț pradă care îi căzuse vreodată în mâini. În timp ce era ridicat spre puntea lui, Kennit simți o încântare ce rareori îl cuprindea. Etta îl aștepta ca să-i dea cârja.

Izbânda avea o dublă savoare. Nu era doar prima pradă substanțială de după însănătoșire, în plus, era de față Wintrow, ca martor. Ei bine, n-avea decât să se uite cu gura căscată la corabia mică, curată lună, și să-l judece pe căpitanul Kennit la adevărata lui valoare. Tânărul Wintrow îl credea un nemernic șchiop în stare să captureze doar corăbii împuțite, cu sclavi înghesuți? Să se uite la goeleta aia și să afle că el, Kennit, e unul dintre cei mai buni corsari care-au navigat vreodată pe apele Canalului Interior.

Satisfacția lui luă forma generozității față de echipaj și, mai ales, față de Sorcor. Când piratul cu mâinile roșii de sânge se grăbi să vină să-i dea socoteală, Kennit îl șocă bătându-l entuziast pe umăr în timp de exclama:

– Bună treabă! Un atac pirateresc de toată frumusețea! Ceva ostatici?

Sorcor zâmbi cu gura până la urechi, încântat de o asemenea laudă.

– Doar căpitanul și secundul, căp'tane. A fost așa cum ai spus c-o să fie: ceilalți erau mai degrabă luptători decât năieri. Niciunul n-a vrut să lase arma jos și între în rândurile noastre. Le-am oferit și o a doua șansă. „Predați-vă, și-o să puteți deveni de-ai noștri“, le-am spus. Dar n-au vrut. Mare păcat. La bord au fost câțiva luptători de elită, dar n-au rămas decât cei ajunși pe vas odată cu mine.

Sorcor rânji, încântat de propria lui glumă.

– Căpitanul și secundul, Sorcor?

– Închiși sub punte. Secundul a primit vreo două lovituri urâte în cap înainte de a cădea, dar o să-și revină. Și prada e grozavă. Sclavii sunt în stare bună. Unii sunt zguduiți de schimbarea neașteptată, dar își vor veni în fire.

– Pierderi? întrebă Kennit, înaintând vioi cu piciorul lui de lemn. Zâmbetul lui Sorcor dispăru.

– Mai grele decât ne-am așteptat, căp'tane. Erau luptători și au căzut cu arma în mână. I-am pierdut pe Clifto, Marl și Burry. Kemper a rămas fără un ochi. Opal a primit o lovitură care i-a

despicat fața până la dinți. E înnebunit de durere; l-am trimis înapoi, pe *Marietta*. Urla îngrozitor.

– Opal.

Kennit căzu o clipă pe gânduri.

– Duceți-l pe *Vivacia*. Wintrow o să facă pentru el tot ce-istă în puteri, cât de curând. Flăcăul ăsta e un vindecător priceput. Văd că nu te-ai pomenit pe tine, Sorcor.

Piratul uriaș zâmbi și arătă cu desconsiderare spre mâneca lui însângerată.

– Am fost doi la unul și tot a izbutit să mă rănească. Mi-eruşine de mine însumi.

– Nu contează, îngrijim și rana ta. Unde e Etta? Etta! Ai grijă de brațul lui Sorcor. Bravo, ești o fată bună. Wintrow, tu vii cu mine. Să ne uităm puțin la câștigul nostru de azi.

Nu se uitară doar puțin. Kennit îl conduse intenționat pe Wintrow prin toate calele vasului. Îi arătă tapiserii și covoare rulate și înfășurate în pânză groasă, pentru transport. Îi arătă butoaie cu boabe de cafea și cufere cu ceai, ierburi-de-visat împletite cu funii groase, strânse colac și puse în vase de lut cu capac și mosoare de fir strălucitor aurit, roșu și purpuriu. Toate astea, îi explică băiatului, erau roade ale sclaviei. Oricât de frumoase ar fi fost, fuseseră cumpărate cu sânge. Credea Wintrow că este drept să li se îngăduie unor oameni ca acel Avery și ca susținătorii lui să-și păstreze câștigurile necinstite dobândite astfel?

– Atâta vreme cât sclavia va aduce câștiguri, negoțul cu sclavi va continua. Lăcomia l-a atras în jocul ăsta pe propriul tău tată. În jocul care a fost pricina căderii lui. Vreau să-i văd la pământ pe toți cei care vând carne omenească.

Wintrow dădu încet din cap. Kennit nu era sigur că l-a convins pe băiat de sinceritatea lui. Poate că nici nu conta. Atât timp cât putea enumera motive îndreptățite ale pirateriei și luptei, băiatul avea să fie de acord cu el. Iar lui avea să-i fie astfel mai ușor s-o înrăurească pe *Vivacia*, să-i impună voința lui. Își aruncă un braț în jurul umerilor lui Wintrow.

– Să ne-ntoarcem pe *Vivacia*, sugeră. Am vrut să vezi toate astea și să-l auzi pe Sorcor spunând cu gura lui că le-a oferit acelor netrebnici o șansă la viață. Mai mult de-atât ce-ar fi putut face, ei?

Era încheierea ideală. Ar fi trebuit să știe că e prea bună ca să nu fie zădărnicită. Când ieși împreună cu Wintrow pe punte, trei sclave alergară spre el. Înainte a apuca s-ajungă, Etta le tăie calea, oprindu-le cu degetele pe mânerul pumnalului său. Toate se traseră înapoi când le fixă cu privirea. Ea îi vorbi lui Kennit.

– Avem o mică problemă. Astea trei insistă, repetând întruna că nu vor să fie eliberate. Vor să fie răscumpărate, cum vor fi căpitanul și secundul.

– Și de ce anume? Întrebă Kennit cu răceală, dar pe un ton politic.

Le măsură cu privirea. Erau femei frumoase, tinere, cu pielea netedă. Tatuaele lor de sclave erau palide și foarte mici, abia vizibile în lumina soarelui.

– Cățelele proaste cred că e mai bine să rămână sclave decât să aibă o viață a lor în Divvytown. Sunt deprinse să fie răsfățate de bărbați bogați, asta e.

– Sunt poetă, nu curvă, se amestecă furioasă una dintre femei. Căpitanul Avery a venit în orașul Jamaillia anume ca să mă cumpere pe mine pentru Sep Kordor. E un nobil bogat, faimos ca stăpân bun și drept. Dacă ajung la el, o să-mi poarte de grijă și o să mă lase să mă dedic în continuare artei mele. Dacă merg cu voi, cine știe ce trebuie să fac ca să-mi câștig traiul? Chiar dacă o să continui să compun, ce public o să am într-o mizerie de oraș de la marginea lumii, în afară de hoți și ucigași?

– Poate preferi să cânti pentru șerpi? o întrebă Etta cu dulceață.

Își scoase pumnalul și-i lipi ușor vârful de pântecul femeii, chiar deasupra buricului. Poeta nici măcar nu clipi. În schimb, cu o mișcare șerpuitoare a capului, își îndreptă privirea spre Kennit.

– Și voi două... sunteți tot poete? Întrebă alene piratul.

Ele clătinară din cap.

- Eu Țes tapiserii, rĂspunse una cu voce rĂgușitĂ.
 - Eu sunt ȳngrijitoare a trupurilor, fac masajele și vindec boli ușoare, zise cealaltă, cĂnd Kennit o țintui cu privirea.

- Și... lĂsați-mă sĂ ghicesc... toate sunteți pentru Sep cum-ȳi-mai-zice... bĂrbatul foarte bogat, cu multe slugi?

Tonul lui prietenos primi ca rĂspuns o scĂnteiere din ochii Ettei. Ea ȳsi apĂsĂ cu nepĂsare mai tare pumnul, ȳmpingĂnd-o pe prima femeie cu un pas ȳnapoi, alĂturi de celelalte douĂ, care dĂdurĂ din cap cĂtre Kennit.

- Uite, vezi?

Piratul se ȳntoarce cu spatele la ele, alungĂndu-le cu o fluturare a mĂinii.

- Asta face sclavia, Wintrow. Un om bogat le cumpĂrĂ talente ca sĂ-și sporeascĂ el fala. Le cumpĂrĂ cu bani, iar ele nici mĂcar nu-și dau seama cĂ sunt curve. Niciuna n-are destulĂ mĂndrie ca sĂ vorbeascĂ ȳn numele ei. Au devenit deja o parte din stĂpĂnul lor.

- Ce fac cu ele? strigĂ Etta ȳn urma lui, cĂnd se ȳndepĂrtĂ șchiopĂtĂnd.

El ridicĂ ușor din umeri.

- Vor sĂ fie slave. Pune-le laolaltĂ cu ceilalți, pentru care vom cere rĂscumpĂrare. Sep Kordor le-a cumpĂrat o datĂ; le mai poate cumpĂra și a doua oarĂ.

Avu brusc o idee inspiratĂ.

- Tot ce vom primi ca rĂscumpĂrare li se va ȳmpĂrți celor care aleg libertatea. O sĂ-i ajute sĂ-și ȳnceapĂ mai ușor noua viațĂ.

Etta dĂdu ȳncet din cap, consternatĂ, și plecĂ mĂnĂnd femeile rĂmase ȳn grija ei. Kennit se ȳntoarce spre Wintrow, care mergea alĂturi de el.

- Vezi, nu silesc pe nimeni sĂ gĂndeascĂ la fel ca mine. N-o sĂ vĂ silesc nici pe tine, nici pe *Vivacia*. Cred cĂ-ncepeți deja sĂ vedeți cĂ nu sunt un pirat necruțĂtor, așaa cum ați crezut.

ȳn vreme ce mergeau agale cĂtre scaunul de frĂnghiie care avea sĂ-l ducĂ ȳnapoi, ȳn barca *Vivaciei*, Kennit ȳl ȳntrebĂ pe Wintrow:

- Ți-ai imaginat vreodatĂ cum ar fi sĂ fii cĂpitanul propriei corĂbii? Poate al uneia mici și frumoase ca asta?

Wintrow se uitĂ ȳn jur ȳnainte de a rĂspunde.

- E o corabie minunatĂ. Dar, nu, ȳnima nu mĂ-ndeamnĂ cĂtre așaa ceva. DacĂ mi s-ar reda libertatea, m-aș ȳntoarce totuși ȳn mĂnĂstirea mea.

- Libertatea ta? Wintrow! Tatuajul de pe fața ta nu-nseamnĂ nimic pentru mine. ȳncĂ te mai consideri sclav?

Kennit se prefĂcu uluit.

- Nu. Un tatuaj nu mĂ face sclav, ȳncuviințĂ Wintrow.

StrĂnse tare din pleoape.

- SĂngele meu mĂ leagĂ de *Vivacia* aproape cu tot atĂta forțĂ ca lanțurile. LegĂtura dintre noi se ȳntĂrește pe zi ce trece. Cred cĂ, poate, eu aș fi ȳn stare s-o pĂrĂsesc și sĂ-mi gĂsesc ȳntregirea ȳntr-o viațĂ ȳnchinatĂ lui Sa. Dar ar fi o faptĂ egoistĂ, absența mea ar lĂsa ȳn ea un gol pentru totdeauna. Nu cred cĂ m-aș putea simți vreodatĂ ȳmpĂcat știind cĂ am pĂrĂsit-o.

Kennit ȳși lĂsĂ capul pe-o parte.

- Și crezi cĂ nu m-ar accepta pe mine ȳn locul tău? Pentru cĂ nu-mi doresc decĂt ceea ce v-ar face fericiți pe amĂndoi. MĂnĂstirea pentru tine, dacĂ se poate fĂrĂ sĂ distrugem mințile corabiei.

Wintrow clĂtinĂ ȳncet din cap.

- Ar trebui sĂ fie cineva din sĂngele meu. Cineva care are cu ea o legĂturĂ de rudenie cu ea. Numai așaa am putea-o ȳmpiedica sĂ ȳnnebuneascĂ dacĂ o pĂrĂsesc.

- ȳnțeleg, spuse Kennit gĂnditor. Ei, asta e o problemĂ greu de rezolvat, nu?

ȳl bĂtu pe Wintrow pe umăr, ca gest liniștitor.

- Poate izbutesc sĂ mĂ gĂndesc la ceea ce care sĂ ne facĂ fericiți pe toți.

*

Sunetul apei care lovea coca era liniștitor. *Vivacia* era din nou ȳn mișcare, ea și *Marietta* flancau *ȚĂfnosul*. Kennit voia sĂ ducĂ toate cele trei corĂbii cĂt mai departe de locul ambuscadei. ȳi spusese Ettei cĂ rĂscumpĂrarea e plĂtitĂ mai repede dacĂ o

precedă incertitudinea. *Țâfnosul* avea să dispară pur și simplu o vreme. Kennit avea să-l ducă mai întâi în Divvytown, să se fălească acolo cu captura și cu prizonierii. După o lună sau două, avea să trimită în Chalced vorbă că atât corabia, cât și captivii pot fi răscumpărați. Încercătura rămânea la dispoziția lui. Etta se servise deja cu o mică parte. Netezi materialul întins în poala ei, minunându-se încă o dată de finețea țesăturii înainte de a-și pune un alt fir de ață în ac.

În jurul corabiei era acum noapte neagră. La cârmă stătea Kennit însuși. Etta se străduia să nu-și facă griji pentru asta. După îndelungatul timp pe care și-l petrecuse el, mai devreme, stând de vorbă cu corabia, ar fi putut să se odihnească. Fusesse o zi lungă pentru toată lumea. Cususe ea însăși brațul lui Sorcor. Bărbatul uriaș stătuse nemișcat, cu dinții încleștați într-un rânjat care-i trăda durerea, cât timp închise ea tăietura lungă din carnea lui. Ei nu-i făcuse plăcere îndeletnicirea asta, dar măcar Sorcor nu urlase, ca sărmanul Opal.

Îl aduseseră pe mus pe *Vivacia* ca să-i trateze rana. El se zbatuse când îl ținuseră pe puntea prora, de parcă ar fi vrut să-l biciuiască. O sabie îi despicasă până la os obrazul și nasul. Tăietura trebuia închisă cu o cusătură, altminteri n-avea să mai poată mânca normal niciodată. Se lăsa seara; atârnaveră un felinar ca să cadă asupra lui un cerc de lumină. Printre sclavii de pe *Țâfnosul* se afla un chirurg. Ca urmare a cererii făcute cu toată seriozitatea de Wintrow, Kennit poruncise ca acesta să fie adus. Opal nu lăsa pe nimeni să-i atingă rana. Când Wintrow încercase să-i țină carnea laolaltă ca s-o poată coase chirurgul, băiatul scosese un țipăt strident și-și aruncase capul dintr-o parte în alta cu atâta violență, încât renunțaseră. Chirurgul hotărâse că trebuie lăsat să sângereze ca durerea să-și piardă din forță și făcuseră asta până ce Opal se domolise. Etta se uitase o vreme, pe când Kennit își petrecuse timpul explicându-i corabiei ce se întâmplă. Durerea pe care o îndura băiatul era necesară; fără ea nu aveau cum să-l vindece. Kennit comparase asta cu omorurile săvârșite de pirații lui, necesare pentru a curăța acele ape de gustorii de

sclavi. Wintrow se încruntase la auzul acestor cuvinte, dar sarcina adunării sângelui lui Opal nu-i lăsase timp pentru nimic altceva. Fusesse foarte conștiincios, insistase să fie întins pe jos un strat gros de pânză, pentru ca nici măcar un strop de sânge să nu păteze punțile corabiei. În cele din urmă, strigătele lui Opal deveniseră scâncete înăbușite și vindecătorii își luaseră acele ca să-i refacă fața. N-avea să mai fie niciodată la fel de frumos ca înainte, dar avea să poată să mănânce. Opal făcuse parte pentru prima oară din grupul de abordaj. Și avusese ghinion, atât și nimic mai mult.

Etta termină de cusut tivul. Rupse firul cu dinții, se ridică în picioare și își dezlegă șireturile fusteii. O lăsă să-i cadă pe podea, în jurul tălpilor, ca o băltoacă stacojie. Păși în noua ei creație, o trase în sus, apoi și-o legă în jurul taliei. Nu știa cum se numește materialul. Era delicat, îi foșnea delicios sub palme când îl netezea. Era de culoarea verde a cedrului și în lumina lămpii făcea ape, culoarea părea să se onduleze lin. Îi plăcea cel mai mult senzația oferită la atingere. Își trecu din nou mâinile peste ea, netezindu-și-o pe coapse. Materialul scoase un pârâit ușor. Lui Kennit avea să-i placă. Savura senzațiile, când își îngăduia să le dea atenție.

În ultima vreme așa ceva nu se întâmplase atât de des precum spera ea. Se uită în oglinda din cabina lui și clătină din cap. Femeie ingrată. Nu trecuse prea mult timp de când zăcuse pe spate, mistuit de fierbințeală. Ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare fiindcă își recăpătase poftele bărbătești. Auzise că unii n-o mai fac niciodată după ce au fost schilodiți. Luă o perie și și-o trecu prin părul des, netezindu-l. Îl lăsase să crească mai lung. Avea să-i ajungă curând până la umeri. Se gândi la mâinile lui în părul ei, la greutatea lui deasupra ei, și își simți sângele înfierbântându-se. Cât fusesse târfă, nu-și imaginase niciodată c-o s-ajungă la așa ceva. C-o să tânjească după atingerea unui bărbat, în loc să-și dorească să se termine cât mai repede. Și nu-și imaginase niciodată c-o să fie geloasă pe o corabie.